

Projectnieuws 2009-2

Vegiwada boarding en toiletgebouw

“BOUWEN VOOR KINDEREN IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST”

Inhoudsopgave	Pagina
Van de voorzitter	2
Diversen	3
Verslag projectreis door Hans Schiebroek	4
Prioriteitenlijst d.d. 5-10-2009	16
Locatiekaart	17

Colofon

Het Projectnieuws is een uitgave van de Stichting Thomas Bouwprojecten, dat twee keer per jaar verschijnt.

Met medewerking van

Flor Potters
Henny Koenders
Hans Schiebroek

Realisatie

Hurks van der Linden bv
Minette van Ewijk
Piet van der Heijden

Contactgegevens Stichting Thomas Bouwprojecten

Secretariaat Adriaan de Bot
 Kerkdijk 4, 5511 KZ Knegsel
Telefoon +31 (0) 497 51 73 25
Fax +31 (0) 40 20 26 848
E-mail info@thomasbouwprojecten.nl
Internet www.thomasbouwprojecten.nl
Rabobank rekeningnr 14 93 08 787
Gironummer 30 03 66 te Eersel
Kamer van Koophandel Eindhoven nr 41 09 25 42

Van de Voorzitter

Als dit Projectnieuws bij u in de bus valt is het jaar 2009 alweer een heel eind gevorderd. Een jaar dat nog heel lang in 's mensenheugenis zal blijven hangen vanwege het feit dat in dit jaar de wereld in een diepe economische crisis werd gestort. Zo'n diepgaande wereldwijde crisis laat uiteraard het terrein van de ontwikkelingshulp niet ongemoeid. Wij vertrouwen er echter op dat onze trouwe supporters en donateurs ons zullen blijven steunen om ons in India, het bouwen van goede scholen en boardings voor het geven van onderwijs aan kansarme kinderen, te kunnen blijven voortzetten. Zoals wellicht bij vele van onze lezers bekend zal zijn, worden er regelmatig projecten van onze stichting voorgedragen voor de zogenoemde "verdubbelingsregeling" bij de NCDO (Nationaal Comité voor Internationale Samenwerking en Duurzame Ontwikkeling). Dit betekent dat indien voor een project de helft van de benodigde gelden op de voorgeschreven wijze door onze stichting zijn gegenereerd, uit overheidsgelden voor ontwikkelingshulp de andere helft wordt bekostigd. Een belangrijke voorwaarde die de NCDO stelt is dat naast het genereren van de helft van de benodigde gelden, onze stichting zich ook actief bezighoudt met de versterking van het maatschappelijk draagvlak voor ontwikkelingshulp.

Intussen is bekend geworden dat er voor de aanvragen van overheidssubsidies in 2011 een nieuw loket zal worden opgericht. Echter niet alleen het loket zal nieuw zijn. Ook zullen er nieuwe en fors hogere eisen worden gesteld aan de subsidie aanvragers op het gebied van draagvlakversterking. We moeten gaan werken aan de verandering van kennis, houding en gedrag in Nederland. Tegen deze veel hogere eisen voor kleine organisaties zoals onze stichting rijzen grote bezwaren. Kleine organisaties willen immers hun volledige energie stoppen in het zo snel en zo goed mogelijk realiseren van hun projecten in ontwikkelingslanden. Daarnaast willen wij best onze donateurs en begunstigers zo volledig en transparant mogelijk informeren over en verslag doen van onze projecten, maar onze stichting heeft niet als doelstelling om het maatschappelijk draagvlak te versterken op de wijze zoals het ministerie dat wil.

In Nederland zijn naar schatting zo'n tienduizend kleine organisaties werkzaam op het gebied van ontwikkelingshulp. Alleen hebben die organisaties geen stem. Vandaar dat er een nieuwe brancheorganisatie Partin (www.partin.nl) is opgericht, waarin deze kleine organisaties zijn verenigd. Bij deze organisatie staan twee doelstellingen centraal:

1. Belangenbehartiging: het geven van een stem aan het kleinschalig particulier initiatief in de discussie over ontwikkelingssamenwerking in Nederland;
2. Kwaliteitsverbetering: het stimuleren van kennisdeling en het bevorderen van de deskundigheid van particuliere initiatieven.

De Stichting Thomas Bouwprojecten heeft zich bij Partin aangesloten omdat wij van mening zijn dat onze stem dan een beter gehoor zal krijgen. Inmiddels heeft Partin zich naar aanleiding van de geschetste nieuwe ontwikkelingen tot de minister gewend met de boodschap dat particuliere instellingen zich richten op armoede bestrijding, verbetering van onderwijs en van gezondheidszorg en niet op draagvlakversterking. Dit is een bijkomstigheid, geen hoofddoel. De Stichting Thomas Bouwprojecten vertrouwt erop dat deze boodschap in goede aarde zal vallen.

Flor Potters, voorzitter

Van het Bestuur

Afgelopen periode hebben wij binnen onze stichting in Nederland het helaas niet makkelijk gehad. Als eerste moest onze projectleider Anne Reijenga totaal onverwacht een open hart operatie ondergaan. Gelukkig is de operatie goed verlopen en zijn revalidatie gaat naar wens. Anne heeft zelfs al weer een vergadering kunnen bijwonen van het projectteam.

Aanmerkelijk minder goed gaat het sinds 17 november met onze penningmeester Henk Stokman. Hij heeft een "black-out" gekregen en verblijft sindsdien in het ziekenhuis. Wat er precies met hem aan de hand is, is nog onduidelijk maar zijn spraak en zijn geheugen laten hem in de steek. Wij kennen Henk als een zeer gewaardeerde, enthousiaste penningmeester die veel goed werk verricht zowel in Nederland als in India. Wij houden nauw contact met zijn vrouw en hopen dat er binnenkort verbetering in de situatie komt. Financiële zaken ondervinden hierdoor mogelijk vertraging, onze excuses hiervoor.

Up-to-date

Sinds 1992 houdt de Stichting Thomas Bouwprojecten zich bezig met fundamenteel ontwikkelingswerk in India. Het land India lijkt "booming" maar nog steeds hebben 876 miljoen mensen in India minder dan € 0,28 te besteden per dag. Op dit moment hebben de zusters Franciscanessen 2.234 kinderen in 18 boardings. Deze kinderen hadden zonder de door ons gebouwde kindertehuizen en scholen geen onderwijs kunnen volgen, omdat zij te ver van school wonen of een thuissituatie hebben die niet veilig voor hen is. In de 43 scholen zitten momenteel ruim 41.500 kinderen. Helaas geeft de Indiase overheid geen geld om scholen en boardings te bouwen en daarom hebben de kinderen uw hulp hard nodig!

Naast de persoonlijke contacten die wij met onze sponsors / geïnteresseerden hebben proberen wij u zo goed mogelijk te informeren over onze werkzaamheden in India. Buiten ons jaarverslag / jaarbericht verschijnt het Projectnieuws tweemaal per jaar. Het belangrijkste onderdeel van het Projectnieuws is het reisverslag dat onze projectleider maakt na terugkeer uit India. Via dit uitgebreide reisverslag wordt u op de hoogte gehouden van de stand van de projecten, leuke en minder leuke dingen in India waar wij mee te maken hebben, de ontmoetingen met de kinderen etc. In het Projectnieuws treft u meer (specifieke) bouw informatie aan dan in ons Jaarbericht. Op verzoek is het Projectnieuws evenals het Jaarbericht ook digitaal beschikbaar.

Bouwinformatie die wij tussen de projectreizen door uit India ontvangen wordt op onze website (www.thomasbouwprojecten.nl) geplaatst onder het kopje "projecten". Op deze wijze houden wij u op de hoogte van de laatste ontwikkelingen.

Henny Koenders / PR

Verslag projectreis Hans Schiebroek van 29 augustus tot 6 oktober 2009

Een jubileumreis voor mij omdat ik 20 jaar geleden voor de eerste keer naar India vertrok! Volgens mij heb ik nu bij elkaar meer dan tweeënhalf jaar in India doorgebracht, bezig met onze inmiddels meer dan honderd projecten. Ik kan het zelf bijna niet geloven! Deze reis was ook bijzonder omdat ik voor ons volgende project Gangapur City ga bezoeken. Dit ligt in de deelstaat Rajasthan in noordwest India. Omdat er ook nog twee aanbestedingen en drie opleveringen op het programma staan was het ook een lange reis van vijfenvijfde week. Dus met dank aan echtgenote Mary die het op het laatst wel wat stillletjes begon te vinden in huis; man weg, kinderen de deur uit, geen huisdier! Omdat de situatie in Orissa volgens de zusters voldoende veilig is staat Mondasoro na twee jaar ook weer op mijn programma. Zonder metgezel(lin) ditmaal vanuit Brussel met Jet Airways direct naar Chennai, vluchtduur negen en een half uur. Aankomst 00.30 uur en de zusters en chauffeur brengen mij als vanouds naar het St. Thomas Hospital en slapen maar.....

's Zondagsmorgens naar het generalate gelopen en een bespreking gevoerd met de zusters Prudentia (bouwzaken), Rita (overste) en Bellarmine (financiën). Mijn reisschema wordt hier en daar aangepast, enkele projecten worden besproken evenals het functioneren van onze opzichter Rajendiran. Sr. Prudentia is tevreden, ik ben minder overtuigd, maar we besluiten toch om hem voor het eerst een 13e maandsalaris met de Kerst te geven. Afsproken wordt dat Sr. Rita een digitale camera gaat kopen zodat er meer foto's van de bouwwerken kunnen worden gemaakt. Deze worden naar ons gemaïld zodat wij tussen onze reizen door, een beter beeld krijgen van de projecten in uitvoering en mogelijke vragen daarover meteen kunnen beantwoorden. 's Middags hebben we een afspraak met onze constructeur Alex Jacob op zijn kantoor in een van de duurder wijken van Chennai. We bespreken de constructietekeningen van het tehuis voor bejaarde zusters. Nuttig, want het levert enkele verbeteringen op en zelfs kostenbesparingen! De volgende ochtend heb ik met enkele zusters en helpers dit gebouw uitgemeten op het bouwterrein en gemarkeerd met houten paaltjes. Nu wordt duidelijk tot hoever het bestaande novicegebouw moet worden gesloopt en dat de nieuwste achterste vleugel van dit gebouw kan worden gehandhaafd. De zusters besluiten dat ook te doen. De bouw van dit tehuis zal door onze stichting worden gefinancierd voor zover dat mogelijk is, het ontbrekende deel van de projectkosten zal door de congregatie worden gefinancierd. 's Middags hebben Sr. Prudentia en ik een bezoek gebracht aan het kindertehuis in de wijk **Egmore** in het centrum van Chennai. De stand van de werkzaamheden valt me tegen en met nog vier weken te gaan tot 3 oktober

Egmore, rechts onze opzichter Rajendiran moet er nog heel veel werk verzet worden. Omdat ieder nadeel zijn voordeel heeft ben ik nu gelukkig nog wel op tijd om enkele zaken bij te sturen. De borstwering om de achterspeelplaats, wordt weer verhoogd tot 180 cm om voldoende privacy te geven voor de kinderen. Ook de vloertegel waar de aannemer mee aankomt zetten blijkt in kleur en kwaliteit te verschillen van de tegel die ik nota bene met hemzelf het jaar ervoor heb geselecteerd! Door hem merk, kleur en prijs te laten zien kan dat ook worden teruggedraaid. Verder worden nog enkele beslissingen genomen ter vergroting van de veiligheid tegen inbraak en voorzieningen voor het wassen en drogen van de kleding van de kinderen. Omdat ons kindertehuis in de wijk **Vepery** dichtbij is brengen we daar ook een bezoek. Sr. Isabella wil graag enkele wasstenen bij de overdekte wasplaats voor de kinderen hebben en zij zal ons eerst een begroting sturen. Na het dansprogramma van de boardingmeisjes gaan we terug naar Thomas Mount. Op de terugweg kopen we voor onze Henny Koenders het beeldje waarvan zij mij een afbeelding had meegegeven.

De volgende dag vertrekken we per jeep voor de zuidelijke rondreis langs negen kloosters waar we verwacht worden om ons projectwerk te doen. **Cheyar** ligt ongeveer 100 km naar

Cheyar

het zuidwesten en is de eerste bestemming. Daar is vanuit onze onderhoudsreserves het binnen- en buitenwerk van het boardinggebouw geschilderd en een aantal gebroken ruiten vernieuwd. Dit werk is naar behoren gedaan. Andere, afgesproken herstelwerkzaamheden waren niet uitgevoerd. Met het daarvoor bestemde geld was ook het, niet door ons gebouwde, toiletgebouw in het schilderwerk meegenomen. Kennelijk vonden de zusters dit van groter belang. Ik heb me daar verder maar niet druk over gemaakt. In de keuken in Cheyyar wordt ook gekookt voor de 100 kinderen van de jongensboarding die gerund wordt door de parochiepastoor. Deze jongens hebben een binnenruimte om te eten maar de 120 meisjes hebben dat niet, je zou andersom verwachten. Om nu ook een geschikte ruimte voor de meisjes te maken zijn twee, naast elkaar gelegen, ruimtes beschikbaar. Ik stel voor in de tussenmuur een opening van twee meter breed te maken, afgewerkt met een boog als simpelste en minst kostbare oplossing. De zusters zullen een prijsopgave doorgeven. We gaan 's middags naar het dichtbij gelegen **Vandavasi** waar we zullen overnachten. De tot nu toe schamele toegangsweg naar het hostelgebouw blijkt definitief aangelegd en is heel mooi geworden. Aan beide zijden is een laag muurtje en daarachter beplantingen. Zuster Baby Victoria komt met een offerte voor het herstel van een stuk scheef gezakte muur van de terreinafscheiding bij het hostelgebouw. Ik neem deze niet in ontvangst omdat de offerte uitblinkt in onduidelijkheid en het gevraagde bedrag te hoog is. De zusters moeten leren zelf meer en meer verantwoordelijkheid te nemen voor het onderhoud van hun bezittingen. De volgende dag is het kindertehuis in **Maiyanur** de eerste

bestemming. Bij de oplevering in 2005 waren de binnenmuren tot 210 cm hoogte nog niet met olieverf afgewerkt omdat dit op vers metsel- en pleisterwerk problemen geeft. Vorig jaar was opdracht gegeven dit alsnog te doen en ook de buitenmuren van een nieuwe laag verf op cementbasis te voorzien. Aannemer Gurusamy was aanwezig om deze werkzaamheden op te leveren. Het schilderwerk was in orde maar de bovenzijde van de aluminium beplating op de deuren van de natte ruimten bleek aan de bovenzijden niet overal goed op het schilderwerk aan te sluiten, waardoor er water achter de beplating zou kunnen komen. Besloten is dit af te dichten met siliconenkit waarover geschroefd een aluminium strip van 50 x 2 mm. Apen blijven hier een probleem. Nu was er weer een ruit ingeslagen of gegooid met een steen, volgens de zusters door apen (of zijn het apen van jongens) geweest? Omdat het inmiddels begint te schemeren wordt het bezoek aan Perambalur naar morgen verschoven en rijden we naar Elambalur waar betere mogelijkheden zijn om te overnachten. In "ons" bejaardentehuis waren afgelopen jaar drie bewoners overleden, zodat er nu nog maar twee bewoners zijn die vanaf het begin in 1996 in leven zijn. **Perambalur** ligt maar 10 km van Elambalur verwijderd. Er is daar een boarding

Perambalur keuken

met 400!! meisjes waarvan de keuken ver beneden peil is en waar het lijkt alsof er in geen 25 jaar onderhoud is gepleegd. Meer een stookruimte dan een keuken, zoals wij ons voorstellen! We willen daar een installatie aanleggen waarbij de rijst met stoom wordt gaar gemaakt, een veel schoner proces dan de open houtvuren nu en aanzienlijk hout besparend. Bovendien gaan we de verlichting, vloer- en wandafwerking enz. zodanig verbeteren dat er beter en gezonder in gewerkt kan worden. Ik stel voor om vóór 1 oktober een prijsaanbieding van de stoominstallatie naar Chennai op te sturen zodat ik deze voor mijn vertrek nog kan bespreken.

Het is een uur rijden naar **Perumalpalayam**. Hier was aan de zijde van ons kindertehuis de

Perumalpalayam

terreinmuur gedeeltelijk scheef gezakt en zelfs omgevallen. Deze is nu in zijn geheel vervangen door een beter gefundeerde muur. Het werk ziet er goed uit en de rekening kan door de zusters worden afbetaald. Ik zie dat volgend jaar het schilderwerk van het kindertehuis aan de beurt is. Ook moeten dan de toiletdeuren, 24 stuks, worden voorzien van een beplating zoals in Maiyanur. Van Perumalpalayam via Thuraiyur gaan we voor een kort bezoekje naar Trichy. In Trichy bouwen de zusters een grote uitbreiding van hun klooster bestemd voor de noviceopleiding en regionaal centrum van de congregatie dat zich in het afbouwstadium bevindt. Aannemer Jude levert goede kwaliteit bouwwerken en is uitgenodigd in te schrijven voor de door ons te bouwen school in Singampunari. 's Avonds hebben we gegeten bij Sjeff en Jayarani die vlak bij het klooster wonen. Sjeff is de beste vriend van mijn jongste zoon en Jayarani was onze, tot nu toe, beste opzichter. Dat die twee getrouwd zijn maakte hen gelukkig maar was voor de Thomas Bouwstichting minder leuk omdat wij daardoor onze opzichter kwijt raakten. Jarenlang hebben we moeten aanmodderen met, voor ons, vrij waardeloze, gepensioneerde, zgn. deskundigen! Onze huidige opzichter, hoewel slecht Engels sprekend, is een ijverige jongeman, vrijgezel en is bereid om langere tijd op een werk te verblijven. Jayarani deed dit ook, maar hij heeft nog op geen stukken na haar opmerkingsvermogen, praktische kennis van de uitvoering, verbale vermogen en gezag op de bouw! Nu heeft ze pas hun tweede kindje gekregen en het was goed beiden weer te ontmoeten. In de ochtend hebben we een bespreking met Mr. Jude over zijn prijsaanbieding voor de school in Singampunari. Bijkomende werken zijn: loze leidingen naar alle klassen voor een later aan te leggen intercomsysteem en een antitermiten behandeling van de fundatie ter plaatse (red soil) is erg noodzakelijk. Zijn uiterste prijs wordt 6.000.000 rupees, ongeveer 90.000 euro. Hij laat ons vervolgens nog twee werken zien die hij in Trichy heeft gebouwd, op beiden is op de uitvoering weinig aan te merken. Het tweede project dat we bezoeken is groot, bouwkosten

40.000.000 rupees (600.000 euro) en van een "imponerende" architectuur. Er is veel geld gestoken in onnuttige bouwdelen en detailleringen terwijl het gebouw ook bestemd is voor een nonnencongregatie! 's Middags hebben we een bezoek gebracht aan het toekomstige bouwterrein in **Singampunari**, om te beslissen op welke plek de nieuwe school gebouwd zou moeten worden. De zusters Mincy en Prudentia denken daar verschillend over. Mincy voelt voor een situatie haaks op het bestaande schoolgebouw zoals vorig jaar door mij uitgezet maar Prudentia vindt dat het gebouw in het verlengde moet komen van het bestaande gebouw. Nader overleg wijst uit dat het argument van zuster Prudentia weinig steekhoudend is omdat een verblindende lage zonnestand in de klassen niet zal voorkomen omdat er aan deze voorzijde een veranda van 2,4 meter breed gebouwd wordt. Er wordt gekozen voor de oorspronkelijke situering. Nogmaals het gebouw grof ingemeten, waarbij blijkt dat er nog 43 meter tussenruimte blijft tot

Singampunari, eerste steenlegging

het toiletgebouw. Dit is voldoende voor eventuele toekomstige uitbreidingen. Op de terugweg naar Trichy wordt per mobiel doorgegeven dat ik mijn toilettasje in Elambalur heb laten liggen. 's Avonds hoor ik dat iemand met de bus onderweg is om het tasje terug te brengen. Omdat ik weer door Sjeff wordt opgehaald voor het avondmaal laat ik 300 rupees achter als fooi voor deze bijzonder gewaardeerde dienst! Zuster Prudentia gaat deze avond terug naar Chennai en zal de volgende ochtend worden afgelost door Zuster Bellarmine, de beheerder van de financiën voor de congregatie. Zij komt met de wagen van het generalate en wij zullen samen verder reizen. We vertrekken om 9.30 uur. Generaal overste Rita belt mij en vraagt of we a.u.b. langs Olagadam willen rijden op onze weg naar Alwarpet. Omdat dit niet al te ver uit de route ligt stem ik toe.

In Olagadam is het probleem zoals op veel plaatsen dat er te weinig klassen zijn voor het groeiende aantal kinderen. Het is een english medium school vanaf de kleuterklassen tot de 10e klas, dus 12 schooljaren. Er zijn 247 jongens en 162 meisjes, totaal 409 leerlingen. Beschikbaar zijn nu 12 lokalen, door ons in 2004 gebouwd, terwijl er eigenlijk 15 klassen meer nodig zijn om ook de vaklokalen als computerruimte en laboratoriumruimte mogelijk te maken. De zusters hebben van het bisdom een strook land gekregen waarvan ik de lengte meet op 50,10 m en vaststel dat de lengte juist voldoende is om een gebouw neer te zetten met een lengte voor vijf klassen en twee trappenhuisen, totaal 39,60 m. Met twee verdiepingen levert deze oplossing 15 klassen op, het nagestreefde aantal. Dit project staat als achtste op de prioriteitenlijst van de congregatie en lijkt voor ons de eerste jaren nog niet aan de orde. Wellicht vinden de zusters een andere sponsor of gaan het zelf financieren, we wachten af. Vanwege de omweg en de paar weliswaar nuttig bestede uren in Olagadam, is het 19 uur en al donker als we de bergen bereiken en beginnen met de klim naar het hoog gelegen Conoor-Alwarpet. De smalle weg met druk omlaag komend verkeer met vaak verblindende verlichting en de vele haarspeldbochten gecombineerd met het gemiddelde rijgedrag van de Indiër, zorgt ervoor dat dit geen prettige ervaring wordt en wat mij betreft niet voor herhaling vatbaar. Gelukkig hebben we een erg goede chauffeur en komen we veilig op onze bestemming aan. De temperatuur hier is veel lager dan op de vlakte dus kan ik weer eens onder een deken slapen. In **Alwarpet** wordt een klein werk van onze stichting in gebruik genomen (nog geen 14.000 euro): een grondkerende betonnen wand van 30 m lengte, waartegen toiletten en urinoirs voor de jongens zijn gebouwd. De meisjestoiletten waren vorig jaar al op een andere plaats gerealiseerd. Het

Alwarpet

De

uitgevoerde werk hebben we samen met de aannemer bekeken. Het ziet er goed uit al is de keerwand niet volgens de tekening gebouwd en de toiletdeuren nog geschilderd moeten worden. Alles bij elkaar is de situatie voor de schoolkinderen enorm verbeterd en betekent

zusters hadden een heel programma georganiseerd rond het in gebruik stellen van het project: leuke dansen door de kinderen van klein tot groot, dankwoorden door leraressen, doorknippen van het lint etc. Alles vlekkeloos georganiseerd en het programma is in een uur tijd gepiept. Bijzonder hier is dat de kinderen dikke wollen truien en mutsen dragen, voor mij overdreven maar wij zijn in Nederland nu eenmaal gewend aan een koeler klimaat! 's

Middags rijden we even langs de theeplantage waar ik voor alle medewerkers van onze stichting een pak thee koop (1,70 euro per 500 gram). Sr Bellarmine staat mij niet toe dit te betalen. Zij betaalt de in totaal 10 pakken als kleine blijk van waardering voor ons werk voor haar congregatie. Het is inmiddels dinsdag 8 september en het is een acht uur durende rit naar **Jolarpet** waar we tegen de avond aankomen. Hier gaan we de voorbesprekingen met zusters en twee aannemers voeren om tot aanbesteding van de eerste fase van een woongebouw voor jonge vrouwen te komen. Hier kunnen zij een opleiding volgen tot Bachelor of Education en Master of Education waarna les gegeven mag worden tot de 10e en 12e klas. Met het lagere diploma onderwijskunde zoals in Vandavasi behaald kan worden mag maar tot de 8e klas les gegeven worden. 's Avonds hebben we nog een gesprek met zuster Amali Vedha over het bouwplan. Uitgangspunt is dat wij als stichting maximaal 74.700 euro aan de bouw kunnen besteden. Wat de bouw meer kost dient door de congregatie te worden bijgedragen. De zusters Bellarmine en Amadhi Vedha verklaren hiertoe bereid te zijn. Dan wordt gekeken hoe op de bouw kan worden bezuinigd. Ruimten en voorzieningen die in de eerste fase niet direct nodig zijn worden geschrapt. Het vloerpeil wordt aangehouden op 30 cm boven bestaand maaiveld. Een noodzakelijke extra voorziening is het maken van zes badcellen in een bergruimte. Door deze uit te voeren met demontabele wanden is het gemakkelijker deze voorziening in de toekomst weer ongedaan te maken.

Al om acht uur in de morgen is de eerste bespreking met aannemer Maria Raj. Hij heeft een begroting afgegeven die uitkomt op 6.604.269 rupees, ongeveer 97.000 euro en ik stel vast dat deze prijs is gebaseerd op het juiste pakket tekeningen en beschrijvingen. We bespreken verder de bezuinigingen in het ontwerp, zijn eenheidsprijzen, de hoeveelheid cement in de beton en geven hem de mogelijkheid voorstellen te doen. Hieronder valt het niet pleisteren van de plafonds omdat

hij stalen bekistingselement en gebruikt en dan alleen de naden maar hoeven te worden bijgewerkt. Dit levert een behoorlijke besparing op. Na verder

Jolarpet eerste steenlegging

onderhandelen komt de uiterste prijs nu op 6.151.817 rupees, ongeveer 90.500 euro. Om 11 uur is Soman Stephen aan de beurt die in eerste instantie uitkwam op een prijs van 6.279.114 rupees, ongeveer 92.500 euro. Na bespreken van de bezuinigingen en verdere technische zaken aangaande zijn begroting

aannemer Soman Stephen

komt hij uit op 5.900.000 rupees ongeveer 87.000 euro en is daarmee de goedkoopste aanbieder. Ik heb hem mondeling de opdracht gegeven. Het contract zal later in Chennai worden opgemaakt en daar op 30 oktober worden

ondertekend. Na een korte pauze vervolgen we onze bespreking maar nu over de school in Singampunari. De eerste ontvangen begroting kwam op 5.521.645 rupees ongeveer 81.000 euro. Door de gewijzigde situering met als gevolg de verlaging van het vloerpeil met meer dan een meter en enkele andere wijzigingen had Stephen zijn prijs verlaagd met zo'n 5000 euro. Na verder onderhandelen is de aanneemsom 5.077.065 rupees geworden, ongeveer 74.500 euro, ruim onder de prijs van Jude. Ook voor dit project zal het contract in Chennai worden getekend. Bij deze prijs is niet inbegrepen de levering van de kozijnen,

ramen, deuren en verlichtingsarmaturen die door de zusters worden ingekocht en toegeleverd noch bijkomende kosten als leges, schoolinrichting enz. Ik ben blij dat de langdurende besprekingen met de aannemers naar onze tevredenheid zijn afgerond. De volgende dag gaan we terug naar Chennai en komen daarbij langs de stad Vellore. Daar wil ik twee dingen: zuster Fatima ontmoeten die daar een medische post en kleuterschooltje runt en de kathedraal zien die 10 jaar geleden gebouwd is en ik nooit heb kunnen bezoeken. Fatima maakt het goed en met haar gaan we naar de bisschop met wie zij een afspraak heeft gemaakt. De bisschop blijkt een aardige, hartelijke man waarmee wat over koetjes en kalfjes wordt gepraat waarna we naar de kathedraal lopen. We zien een spectaculair cirkelvormig gebouw met geweldige betonnen spanten als een lotusbloem gevormd en van binnen een enorme ruimte met veel glas in lood ramen. Een mooi vorm gegeven gebouw vind ik. Een priester die we er ontmoeten vertelt dat de kerk maar éénmaal per jaar vol is, met Kerstmis, dat het gebruik erg onpraktisch is en het onderhoud zeer kostbaar. Volgens hem is ook de bisschop niet erg ingenomen met dit prestigie object van zijn voorganger. Na nog een bezoek aan een provinciaal gebouw in aanbouw van de zusters zijn we pas om 8.30 uur terug in Chennai. De volgende dag breng ik voornamelijk door in het generalate. Ik heb daar eerst een bespreking met Gurusamy, de aannemer die in Maiyanur de toiletdeuren gaat behandelen. Hij heeft monsters van de aluminiumstrip en siliconenkit bij zich. Duidelijk azend naar een nieuw werk zeg ik hem dat hij van ons alle kansen krijgt maar gewoon te duur is. Hij geeft een prijs per m² vloer voor een schoolgebouw maar in vergelijking met Stephen is deze prijs ook weer een stuk hoger. Dan komt aannemer Chandran van het werk in Egmore met een aantal praktische vragen over het werk. 's Middags gaan Prudentia en ik naar Vandalur, een uurtje rijden vanaf St. Thomas Mount, om daar voor stichting Mariamma een school voor gehandicapte kinderen te bekijken. Er is daar een gedeelte bijgebouwd en het bestuur van deze stichting heeft ons gevraagd de kwaliteit daarvan te beoordelen. Er blijken licht geestelijk en ook lichamelijk gehandicapte maar ook normale kinderen onderwijs te krijgen. De school is opgericht door een idealistisch Indiaas echtpaar waarvan de man, ook gehandicapt, inmiddels is overleden.

We krijgen een erg interessante rondleiding en na een bespreking met het bestuur van de school bekijken we de nieuwbouw die een hoog afwerkingsniveau heeft en er voortreffelijk uitziet, maar wel veel geld heeft gekost. We gaan met een goed gevoel terug naar de Mount. Zaterdag de 12e hebben we 's morgens zuster Rexline opgezocht die zich na dagen weer beter voelde. Zij liet me de nieuwe operatie afdeling van het ziekenhuis zien. Het geheel is niet bepaald overzichtelijk geworden, de afwerkingen zijn wel mooi maar de marmeren vloeren buiten de operatiekamers zijn volgens een deskundige te glad. Onbegrijpelijk voor ons hoe Rexline dit alles financiert, omdat de congregatie er geen geld in stopt. Dan nog een gesprekje met Anita die als verpleegkundige op de operatieafdeling werkt. Ik heb nog een foto waar ik haar als 3-jarig meisje in mijn armen hield! Zij wil graag nog een verdere verpleegkundige studie volgen maar de jongen waar ze verkering mee heeft wil het trouwen niet uitstellen. Het een doen en het andere niet laten is in Nederland simpeler heb ik haar uitgelegd. Rond middernacht vertrokken we naar het centraal station waar om 2.05 uur de trein vertrekt voor een rit van zes uur. Enkele jaren geleden was dat nog zeven uur met de trein. Ook in India is vooruitgang! We worden met een busje vol **P.T.Parru** meisjes opgehaald. De volgende (zon)dag merken we dat het warm is in Andhra Pradesh. Buiten opmetingen doen bij 40° C is niet prettig en er wordt besloten dat na 17 uur te doen. Van 13 tot 16 uur ga ik net als iedereen maar slapen. De school in P.T.Parru heeft behoefte aan acht nieuwe klaslokalen, vier op de begane grond, vier op de verdieping, met in het midden het trappenhuis. De klassen kunnen 6 x 6 m zijn in plaats van 6.6 x 6.6 m zoals we standaard maken. Het gebouw van 27 x 9 m zetten we uit en markeren de hoeken met bakstenen zodat de zusters een idee krijgen hoeveel ruimte als speelveld over blijft. Het boardinggebouw heeft enkele mankementen op het dak (zie foto).

Met de aannemer worden afspraken gemaakt om deze op te lossen. Voor het geheel wordt een

prijs afgesproken van 10.000 rupees (150 euro). Het schilderwerk aan het gebouw moet

ook gebeuren en ik zal hiervoor van twee schilders een kostenopgave krijgen. De volgende dag gaan we eerst naar Chebrolu, nog geen half uur rijden, waar we een groot project hebben gerealiseerd en waarvan in januari het laatste deel in aanwezigheid van Anne Reijenga is opgeleverd. Vanaf de weg ziet het geheel er erg goed uit, vooral het fraaie hek van de ingangspoort. Al de nodige bomen waren geplant en tijdens het regenseizoen zullen er nog veel meer volgen, zodat er over enkele jaren voldoende schaduw zal zijn voor de schoolkinderen om in te zitten en spelen. 's Avonds zijn we uitgenodigd voor het diner bij Fr. James, het hoofd van de jongensboarding. Met hem bespreek ik het aflopende studieprogramma voor boardingkinderen van de Vrienden van P.T.Parru, die nog enkele jaren geld zullen sturen voor het bekostigen van de studie van de jongens en meisjes die nog in het programma zitten. Van P.T.Parru rijden we per taxi in drie uur tijd naar **Vegiwada** waar een

Vegiwada boarding

kindertehuis is gebouwd. Dit kindertehuis is gefinancierd door één sponsor. Zij heeft dit geld door jarenlang sparen bijeen gebracht. Ik ben erg benieuwd hoe het gebouw is geworden. 's Avonds komen we in het donker aan en is het te laat om er nog iets van te zien. 's Ochtends ga ik het gebouw bekijken en het ziet er geweldig mooi uit maar..... het staat wel een kwartslag gedraaid ten opzichte van onze tekening. Hoe kan dat nou? Zuster Prudentia dacht dat we het zo bedoeld hadden. Het is geen ramp, alleen het toekomstig te bouwen zusterhuis komt dichterbij de toiletgroepen van het kindertehuis te liggen. We gaan het opmeten: 35 meter tot aan de muur aan de wegzijde, nog maar net voldoende ruimte voor het klooster. Natuurlijk is niet alles 100% zoals op tekening aangegeven en enkele gelukkig ondergeschikte zaken behoeven correctie, maar verder kan ik niet anders dan heel tevreden zijn en ik feliciteer de aannemer

Ramesh met zijn werk. Een van de dingen die me opvallen is de kleur van de binnenwanden. In de staat van afwerkingen en kleuren zie ik de kleur offwhite aangegeven, dat zit volgens mij tegen wit aan. Prudentia weet dat in Andhra Pradesh offwhite veel geler is dan in Tamil Nadu. Ik vind de gelere kleur ook mooi dus laat maar. We besluiten voor de hoofdingang nog een betonvloer aan te brengen waardoor veel minder zand met het lopen naar binnen wordt gebracht. De zusters en leraren zijn al druk doende het gebouw op te sieren voor de opening de volgende dag. In de ochtend wordt daar nog mee doorgedaan totdat alles er piekfijn uitziet en de gasten kunnen komen. De bisschop met gevolg,

leraren met partner, lokale mensen van belang, priesters van omliggende parochies enz, alles bij elkaar zo'n 80 personen. Lint doorknippen, kandelaar met vijf pitten ontsteken, gordijntje voor gedenksteen weg trekken, inzegenen door de bisschop die alle ruimten in het gebouw zegent maar het toiletblok vergeet. Ik hoop maar dat dit geen gevolgen heeft, anders hoor ik dat later wel..... Dan de mis met drie heren in de recreatieruimte, die daarvoor voldoende ruim is. Na de mis is de maaltijd verzorgd door een catering bedrijf ook prima in orde. Veel gasten complimenteren ons met het gebouw, vooral het uiterlijk en de afwerkingen worden gewaardeerd. We hopen nu maar dat veel kinderen hier een gelukkige schooltijd zullen doorbrengen, tot in lengte van jaren! De volgende dag vertrekken we al om 6.30 uur om in Eluru de sneltrein Chennai / Calcutta te nemen van 7.25 uur. Aankomst in Berhampur in de deelstaat Orissa om 17.30 uur. Tien uur in de trein waarvan negen rijden binnen Andhra Pradesh, een van de grote deelstaten van India! Onze opzichter Rajendiran reist met ons mee om in Mondasoro te blijven tijdens de herstelwerkzaamheden. In Berhampur zijn de C.M.fathers of St. Vincentius de Paul. Wij zijn

hun gasten om de nacht door te brengen, want om nu nog de vier tot vijf uur lange rit in het donker naar **Mondasoro** te maken gaat zelfs Prudentia te ver! We worden gastvrij ontvangen met een prima avondmaaltijd. 's Ochtends gaan we eerst de deuren en luiken bekijken die in de werkplaats van de timmeropleiding zijn gemaakt ter vervanging van wat gestolen en verbrand is in ons kindertehuis in Mondasoro. Alles staat klaar voor transport waar een aparte vergunning voor nodig is. Het wachten is op het moment dat de 25 man veiligheidspolitie uit het gebouw zijn vertrokken. We gaan met een gehuurde wagen op weg naar Mondasoro. De jeep van de zusters is verbrand en (nog) niet vervangen, anders waren we daarmee wel opgehaald. Voor het eerst leg ik de weg af bij daglicht en deze is veel vlakker dan ik me had voorgesteld. Alleen het laatste stuk vanaf Raikia gaat omhoog. Hier zie ik op verschillende plaatsen verwoeste huizen van christenen, gevolgen van de geweldexplosie die plaats vond na de moord op swami Lakshmananda Saraswati op 23 augustus 2008 een fanatieke hindoe die predikte dat India uitsluitend voor hindoes is en eiste dat christenen zich moesten herbekeren tot hindoe. We stoppen bij zo'n verbrande nederzetting en lopen naar het tentenkamp

langs de weg waar de bewoners nu leven. Ze worden door de overheid minimaal voorzien van voedsel. Het is duidelijk dat de overheid, met name de nationalistische BJP Party, mede schuldig is aan deze ernstige schending van de grondwet, die bepaalt dat India een seculiere staat is waarin godsdienst geen rol speelt. Ondanks het feit dat bij de laatste verkiezingen de BJP is weggevaagd, tracht de overheid nog steeds de feiten zoveel mogelijk te minimaliseren en de rechtsgang te belemmeren, terwijl er wel minimaal 75 christenen zijn vermoord omdat ze weigerden weer hindoe te worden. Tot nu toe is er nog geen enkele moordenaar veroordeeld terwijl er volop getuigenverklaringen zijn.

Als we in Mondasoro zijn ontmoeten we eerst de pastoor die nadat het leger de veiligheidssituatie had hersteld is terug gegaan, evenals de zusters. Hij laat ons de kerk zien. Alleen de muren staan nog, alles is leeggeroofd of vernield. Men is op het dak geklommen om de golfplaten te vernielen wat gedeeltelijk ook is gebeurd. We gaan naar ons kindertehuis dat in september 2007 was opgeleverd en geopend. Het is triest te zien wat er van dit gebouw is geworden; alles wat men kon gebruiken of waarde had is gesloopt: deuren, luiken, alle elektrische bedrading, schakelaars, kranen weg en bijna alle ruiten zijn kapot geslagen. De bewoning door de

Mondasoro vernielingen

opzichter gaat de omvang van de schade opnemen om nieuw aan te brengen materialen te kunnen bestellen. Prudentia zegt dat ze, na mijn vertrek, terug gaat om hier het herstel te begeleiden samen met onze opzichter die hier zal blijven. Inmiddels (half november) is het herstel in volle gang, deuren en luiken afgehangen en het schilderwerk binnen en buiten is klaar en de meisjes wonen tot hun grote vreugde weer in hun gebouw! Dit volgens het laatste bericht van Prudentia. Het zusterhuis was ook zwaar geplunderd. Om bewoning mogelijk te maken waren daar provisorische voorzieningen getroffen. De boardingmeisjes woonden daar, om na een jaar verzuim weer naar school te gaan. 120 kinderen en 5 zusters in zo'n klein gebouw met één toilet, je begrijpt niet hoe ze dat voor elkaar krijgen. Ja, de meisjes moeten de bosjes in natuurlijk! Toch hoor of zie je niemand mopperen. Omdat ik van een kennis een groot aantal prachtige ballpoints had meegekregen en die mee naar Mondasoro had genomen, kon ik alle meisjes een nieuwe pen geven en wat waren ze blij! Op het kloostergebouw moet een watertank van 2000 liter geplaatst worden. Opzichter Rajendiran en

politie heeft ook geen positief effect. Prudentia was er al eerder geweest dus ik wist ongeveer wat ik kon verwachten maar de werkelijkheid viel me niet mee. Onze

ik op het dak uitgemeten en met krijt aangegeven waar het metselwerk moest komen voor de voet, op een zodanige plaats dat geen gewapend betonnen balk nodig is. Met Prudentia een begroting gemaakt van de kosten voor herstel van het boardinggebouw. We komen op ongeveer 470.000 rupees uit, zo'n 7.000 euro. Hoewel de toestand rustig is staat dag en nacht een soldaat met geweer op wacht bij de achteruitgang van het terrein bij de boarding. Logisch want anders zou hun aanwezigheid niet te motiveren zijn! 's Avonds hebben de jongens en meisjes van beide boardings gezamenlijk een programma voorbereid. We gaan naar de grootste beschikbare ruimte zijnde de slaapzaal van de jongensboarding. Het programma overtreft al mijn verwachtingen: eigen muziek, drums en zang, dans en opvoeringen van comics, kleine grappige toneelstukjes, waar iedereen hartelijk om moet lachen. Voor mij is het Oriya, de taal in Orissa, net

zo onverstaaanbaar als het Telegu en het Tamil, maar het is grappig om te zien hoe de kinderen zich in hun rol inleven. Sommige meisjes hebben een erg mooie stem en de koorzang is beter dan in alle

mij bekende boardings! Een van de verhalen die hier de ronde doen is dat een groep wilde olifanten in het gebied in verschillende dorpen huizen heeft vernield, doch uitsluitend woningen van hindoes. Het wordt hier als een straf van God beschouwd. Dat de huizen van de christenen al grotendeels afgebrand zijn wordt even niet meegenomen in het verhaal..... We zouden 's morgens om zeven uur vertrekken naar Cuttack (30 km van Bhubaneswar) maar het werd acht uur voordat de taxi er was en dat is nog niet slecht. In Raikia gaan we nog even bij de pastoor langs zodat we om negen uur daar vertrekken. Zijn kerk was al in 2004 aangevallen en zwaar beschadigd. Nog niemand is daarvoor veroordeeld ondanks het feit dat de schuldigen alom bekend zijn.

Het eerste gedeelte van de reis gaat door mooie natuur. Prachtige vergezichten over met woud begroeide bergen waar soms nog een tijger heeft weten te overleven, onze chauffeur heeft er de laatste jaren nog twee gezien die aan de kant van de weg stonden in het licht van zijn lampen. Na in een wegrestaurant een hapje te hebben gegeten komen we om 15 uur bij de zusters in Cuttack aan. Zij hebben geen eigen klooster maar wonen in een deel van de school waarvoor zij werken. 's Avonds zijn we uitgenodigd bij de zusters van Vincentius a Paolo die in de buurt 60 leprapatiënten verzorgen, inmiddels oudere mensen nu. Ook hebben ze een school met boarding. Het lopend buffet is goed verzorgd, de stemming is opperbest en dat zonder één druppel alcohol! De volgende dag staat de vlucht naar New Delhi op het programma doch deze gaat pas laat in de avond en geeft ons de gelegenheid de aartsbisschop in het nabijgelegen Bhubaneswar te bezoeken. Ik ken deze bisschop die zelf op de dodenlijst stond en door het leger moest worden beschermd toen een menigte tot het bisschoppelijk verblijf wilde doordringen. Zijn verhaal is een zeer sombere lange monoloog: de echte schuldigen, politici en (geestelijke) leiders blijven ongestraft omdat het hele systeem corrupt is. Van hoog tot laag schermt men deze mensen af. Ook zijn veel ooggetuigen op het laatste moment niet bereid te getuigen in de wetenschap dat ze daar later voor zullen boeten. Voordat we afscheid nemen vraag ik hem of hij de gelegenheid heeft gehad de disc van de Mattheus Passion te beluisteren. Ja en hij houdt van deze muziek maar hoopt daar na zijn aanstaande pensionering meer tijd voor te krijgen. Ik beloof hem ook de Johannes Passion toe te sturen. 's Avonds heeft de vlucht naar Delhi een uur vertraging, op het vliegveld worden we opgehaald en naar een hotel gebracht waar we om 24.00 uur aankomen en kunnen slapen tot 4.30 uur omdat we om 5.15 uur al weer worden opgehaald om naar het station gebracht te worden. Alles perfect geregeld door Prudentia die overal haar netwerken blijkt te hebben. De trein is de Delhi – Bhopal express met volledig AC en catering als in een vliegtuig. Hij gaat ook sneller dan alle treinen waarin ik in India heb gezeten, ik schat 150 km/uur. Na 'n uur stappen we uit in Agra waar we worden opgewacht door zuster Agnes. Via het bisschopshuis, hoe kan het ook anders, praatje maken en naar de Taj Mahal. Toegangsprijs voor Indiërs 50 rupees. Ondanks mijn poging om als Indiër door te gaan is het me weer niet gelukt en moet voor

mij alsnog 750 rupees betaald worden! Het is de tweede keer dat ik de Taj bezoek. Weer vind ik de tombe met omringende gebouwen

van een indrukwekkende harmonie en schoonheid. Het red fort willen de zusters ook nog met mij gaan bezoeken, maar ik wil dat de zusters niet aandoen die al tekenen van vermoeidheid vertonen. Ik heb het red fort jaren geleden al bezocht en hoewel mooi en interessant heb ik aan de Taj Mahal voor vandaag voldoende moois gezien. We rijden de 30 km naar Tundla niet zonder nog even bij het seminarie langs te gaan. De rector laat ons maar met moeite weer vertrekken omdat hij alle bijzonderheden over Mondasoro wil horen. De volgende dag bezoeken we in de morgen een Jain tempel waar een 14 meter hoog beeld staat van de oprichter van deze religie die in dezelfde tijd als het boeddhisme is ontstaan. Jains zien God in alle levende wezens en doen er alles aan om het leven te beschermen. Ze zullen een insect niet dood slaan maar oppakken en ergens anders neerzetten. Er zijn veel Jains in Tundla, ook op de school waar enkele van de zusters les geven. Heel zachtaardige kinderen. Het beeld en de tempel zijn niet ouder dan 100 jaar, interessant maar niet echt mooi. We ontmoeten die dag verder enkele families waarmee Prudentia contact had toen ze daar 18 jaar lang de leiding had over het hospitaaltje. Ze spreekt daarom ook vloeiend Hindi. Het hospitaaltje is nu niet meer dan een medische post waar een zuster verpleegkundige per dag tussen vijf en tien mensen pillen geeft, verband aanlegt en bij ernstige zaken doorverwijst naar een dokter. Wel komen er af en toe vrouwen voor een bevalling. Er zijn nu twee zusters die in het hospitaaltje werken en volgens mij heel weinig te doen hebben. 's Middags is het niet te harden van de hitte en ik ga maar wat slapen onder een fan. Na vijf uur gaan we terug naar

het seminarie waar Prudentia de film over Orissa aan ongeveer 50 seminaristen laat zien die wij ieder van de bisschop hadden gekregen. Omdat haar doos leeg bleek te zijn had ik de mijne aan haar gegeven. Deze film toont beelden van brandstichtingen opgenomen door de aanstichters zelf die alles op film wilden vastleggen. Via via is deze film in handen gekomen van christenen en de bisschop heeft hem laten vermenigvuldigen. Ik heb mijn eigen ervaringen daar ook verteld. De volgende dag vertrek om 7.15 uur richting Agra Barathpur. Bij deze plaats bezoeken we een paleis van een islamitische vorst (Mogol). Erg mooi. We lopen zeker een uur rond en ik maak

Verder veel moslims, mannen in wit, vrouwen in zwart (burka's) en overal veel rommel, afkomstig van de markt die op het middenplein gehouden wordt en door de harde wind wordt verspreid. Het fort in de buurt bezoeken we niet omdat we dan te laat in Gangapur City aan zouden komen. Onderweg wordt gestopt voor een picknick. In een kuil gelegen in een akker eten we de meegebrachte etenswaar op waarbij iedereen, we zijn met z'n zessen, schillen papier en plastic naast zich neerlegt. Als we weggaan zie ik dat niemand aanstalten maakt om de rommel te verzamelen. Ik kan niet anders dan te denken aan het gezegde: "Laat niet als dank voor 't aangenaam verpozen, de eigenaar van het land de schillen en de dozen". Ik vertaal de essentie van deze boodschap in het Engels en begin in een grote plastic zak de rommel te verzamelen. Na wat protesten wordt ingezien dat ik gelijk heb en begint iedereen mee te helpen en we verlaten de plaats zoals we hem hadden aangetroffen. Om 15.30 uur komen we in **Gangapur City** en gaan regelrecht naar de kerk. In de pastorie zullen de chauffeur en ik de komende dagen overnachten. Prudentia slaapt met de drie daar wonende zusters in een huurhuis, en voorlopig klooster in het centrum van deze stad met naar ik schat 100.000 inwoners. Laat in de middag gaan we naar het terrein waar het nieuwe zusterhuis in

aanbouw is en waar ons project zal worden gebouwd. Het terrein ligt aan de andere kant van de stad in een uitbreidingsgebied waar al een nieuw groot schoolgebouw staat voor jongens en meisjes van 1e tot 12e klas, english medium.

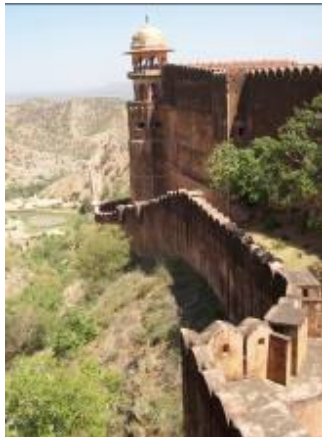
De zusters is gevraagd de kinderen (drie tot vijf jaar) voordat ze naar deze

Gangapur

school kunnen op te vangen. Wij gaan hiervoor een gebouw met drie klassen en een losstaand toiletgebouwtje maken dat totaal zo'n 25.000 euro zal gaan kosten. Op het ruime terrein woont alleen een bewaker met zijn gezin in een hut. Het klooster is in de laatste fase en zal in december klaar zijn. De muur rond het terrein met afsluitbare hekken was natuurlijk al als eerste gebouwd. Er wordt beton gedraaid. De hoeveelheden cement, zand en gebroken natuursteen worden afgemeten in platte schalen en ik zie dat de schalen zand en steen minstens 50% voller zijn dan de schalen met cement. Hierdoor krijg je natuurlijk een goedkopere, maar veel schraler en slechter beton. Een mogelijke verklaring voor de grindnesten die ik in sommige balken heb gezien. Ik maak de aannemer duidelijk dat hij met afgestreken kubussen moet werken. Hij zegt die wel te hebben maar nu even niet op het werk! In ieder geval geeft hij instructies aan zijn personeel en belooft er op toe te zien dat het niet meer gebeurt. Ik meen te zien dat hij zich wel schaamde voor dit slordige gedrag. Verder zag zijn werk er goed uit en het wordt een mooi gebouw. Rajasthan is de streek waar veel prachtige natuursteen vandaan komt. Om mee te bouwen is het hier dan ook goedkoper dan baksteen. Ook is het even wennen dat alle karren hier door dromedarissen getrokken worden, de woestijn voor de grens met Pakistan is dan ook niet erg ver. De volgende dag is er (voor mij) een excursie naar Jaipur georganiseerd dat vóór de onafhankelijkheid de hoofdstad van een eeuwenoud rijk was. Het is anderhalf uur rijden vanaf Gangapur. Er zijn twee priesters bij ons waarvan één goed de weg weet in Jaipur. We gaan eerst naar het paleis dat delen uit verschillende perioden heeft vanaf de 14e eeuw. Geweldig groot en

deels overweldigend mooi. Het geheel is nu een museum en wordt goed onderhouden zelfs de prachtige binnentuinen. Er zijn erg veel toeristen van over de hele wereld dit in tegenstelling met Zuid India waar het toerisme veel minder massaal is. We rijden vervolgens naar het fort, dichtbij het paleis gelegen maar veel hoger op de berghelling. Ook dit is enorm van afmetingen maar het mist natuurlijk de gratie en verfijning van het paleis. Het uitzicht

vanaf de muren geeft een goed beeld van de macht van deze maharadja. De muren lopen door het bergachtige terrein zover het oog kan reiken. Als laatste bezoeken we het in het centrum gelegen

Jaipur stadspaleis van waaruit geregeerd werd. Een 19e eeuwse niet erg interessant gebouw. Interessant waren de kleding, wapens en gebruiksvoorwerpen die in de loop der tijden gebruikt werden inclusief foto's van de laatste 50 jaar vóór 1948, toen de Britten vertrokken en de maharadja's dachten de macht over te nemen. Maar hun tijd was voorbij, wat ze mochten houden waren hun bezittingen. Enige jaren geleden is de laatste koningin van Jaipur overleden. Nu vechten de nazaten van de laatste maharadja voor het gerecht om de bezittingen. In Jaipur bij zusters thee gedronken nadat de twee priesters kans zagen binnen 20 minuten daar een mis te lezen!. In het donker terug gereden, bij de zusters gegeten en naar de pastorie om te slapen. De volgende dag, zondag, zijn we naar het bouwterrein van de zusters gegaan en heb ik het terrein opgemeten. Vervolgens hebben de zusters aangegeven waar ons project, het schooltje met toiletgebouwtje zou moeten komen. Na het bespreken van de eisen waar het project aan zou moeten voldoen heb ik ter plaatse een schetsontwerp gemaakt en hebben we de gebouwen in het terrein uitgezet. 's Middags bezoeken we de bestaande school van de paters; een groot goed ontworpen en mooi afgewerkt gebouw waar uitstekend onderwijs in wordt gegeven gezien de resultaten die ik te zien krijg. Verder wat rust genomen, zittend op het terras van de pastorie en onder het genot van een biertje een boeiend gesprek gehad met de nog jonge

pastoor. 's Ochtends om 8.15 uur de trein naar Delhi genomen, die er vierenhalf uur over doet, een snelle en comfortabele trein. Op het perron worden we opgewacht door een kennis van Prudentia uit haar Tundla tijd. Hij neemt ons mee naar zijn huis waar we hartelijk worden ontvangen. Het echtpaar heeft een zoon van een jaar of 12. Omdat hij totaal niets weet over Nederland zoeken we samen op de computer en lezen en zien het nodige daarover. Of het zal blijven hangen is de vraag.... Dan gaan we eten en daarna met de inmiddels gearriveerde broer naar zijn dichtbij gelegen woning. Bijzonder aardige en hartelijke mensen allemaal. Om zes uur nemen we een taxi naar het vliegveld, achteraf veel te vroeg want we moeten nu tweeënhalve uur wachten op onze vlucht naar Chennai. Ik ben nog net voor middernacht terug op mijn kamer in het St. Thomas Hospital. 's Ochtends is er eerst een bespreking met de leverancier van de stoominstallatie voor de keuken in Perambalur. Ik stel voor alle ketels en de brander aan één zijde op te stellen en niet aan beide zijden. Hierdoor kan aan de andere zijde een aanrecht met afwasbak worden geplaatst. Dat idee wordt zonder verdere discussie overgenomen. Een aangepaste tekening zal worden opgestuurd. Voor de uitvoering van het bouwkundige werk zoals tegelwerk, stucwerk, electra enz. ben ik van plan aannemer Stephan te vragen die de volgende gast is. Met Stephan wordt het contract voor de bouw van de school in Singampunari getekend voor 5.077.065 rupees, ongeveer 75.000 euro. Deze prijs is exclusief de materialen die direct door de zusters worden ingekocht en aan de aannemer beschikbaar worden gesteld, zoals kozijnen, ramen, deuren verlichtingsarmaturen enz. Na de lunch is het project Jolarpet aan de beurt. Hij heeft zijn begroting aan voorgaande besluiten en onderhandelingen aangepast en na enig onderhandelen is de eindprijs 5.900.000 rupees, ongeveer 87.000 euro. Het contract wordt opgemaakt en getekend. Afspraak is dat het werk in Singampunari binnen enkele dagen van start gaat en Jolarpet na vier weken. 's Avonds met de trein naar **Kamalapuram**. Vertrek 21.55 uur aankomst in Kadapa 4.30 uur. In de nieuwe jeep van zuster Nirmala in 45 minuten naar Kamalapuram gereden. 's Ochtends hebben we een gesprek met de aannemer van de uitbreiding van het boardinggebouw en de renovatie en vergroting van het keukengebouw. Met hem loop ik dit laatste gebouw door en stel vast dat alle werkzaamheden zijn uitgevoerd die ik met hem had afgesproken.

Nu blijken enkele kranen in de bordenwasruimte niet te werken; hij zal alle kranen laten controleren en zo nodig vernieuwen. Het is vakantie, maar zo'n 40 meisjes zijn al teruggekomen in de boarding waarmee ik in de prachtige nieuwe eetzaal 'n uurtje naar de televisie kijk. 's Avonds hebben ze zowaar nog een kort programma voorbereid van dans, zang en "comics". De volgende dag hebben we een picknick op het programma staan. Met een volle schoolbus vol meisjes, inmiddels 50, gaan we naar een oud fort van een mogolvorst en een daar vlakbij gelegen hindoe-tempel. Onderweg komen we langs een grote stuwdam waar ook overheen gewandeld wordt met het zicht op het uitgestrekte

stuwmeer. Bij het fort wordt de meegenomen rijst genuttigd en we rijden in anderhalf uur weer terug naar Kamalapuram. De kinderen zijn allerliefst maar spreken heel weinig Engels en hun Telegu versta ik weer niet. Niettemin is het niet alleen voor de meisjes een genoeglijke dag. 's Avonds om 21.15 uur de trein terug naar Chennai. Na een uur besluit onze coupé om te gaan slapen en worden de rugleuningen van de zitplaatsen opgeklapt en aan twee kettingen opgehangen zodat er zes slaapplekken ontstaan. Ik heb ditmaal de midden "verdieping" en gebruik een gekregen shawl als deken en mijn kleine tasje met "waardevolle" spullen als kussen en heb weinig moeite om in slaap te komen. Ik word vlak voor Chennai, het eindpunt van de treinreis, wakker omdat iedereen begint zijn spullen te verzamelen. Op zaterdag 3 oktober is er eerst een korte ceremonie georganiseerd waarbij een symbolische eerste steen wordt gelegd voor het tehuis voor bejaarde nonnen dat bij het generalate zal worden gebouwd. Behalve veel zusters en novicen zijn daar uiteraard enkele priesters bij aanwezig voor de inzegening van de bouwgrond, eerste steen en iedereen die

erbij is. Daarna gaan Prudentia en ik naar **Egmore** omdat daar ons kindertehuis zal worden geopend. Eerst de mis met vijf heren (priesters) in de slaapruijnte achter op de eerste verdieping. De ruimte zit stampvol. Daarna een kort programma, eerbetoon en

Egmore

een paar dansjes. Na de maaltijd van de catering komt de bezichtiging van het gebouw. De zusters en priesters die het gebouw vóór de uitbreiding hebben gezien staan verbaasd hoe ruim en licht het gebouw is geworden. Voor maximaal 45

meisjes biedt dit een goede leefruimte Het gebouw ziet er erg goed uit, de aannemer heeft prima werk geleverd voor een alleszins redelijke prijs. Met hem bespreek ik nog enkele ondergeschikte werken die nog moeten gebeuren. Ook de laatste laag muurverf moet nog worden aangebracht. Onze opzichter blijft nog enkele dagen daar om toezicht te houden op deze laatste werkzaamheden, voordat hij met zuster Prudentia meegaat naar Mondasoro. De volgende dag het feest van St. Franciscus de patroonheilige van de congregatie, is er een grote bijeenkomst met een maaltijd in het generalate waarin ik veel zusters ontmoet die ik ken van eerdere contacten maar daarna nooit meer gezien heb, heel gezellig dus. Op maandag 5 oktober ga ik nog éénmaal naar het generalate voor de eindbespreking en stellen we de nieuwe urgentielijst (Priority List) op. Sr. Rita beslist en ik adviseer soms, zoals om de verdieping op de school in Chebrolu niet op de lijst te zetten omdat het grote project net een jaar klaar is en het de Thomas Stichting heel veel geld heeft gekost. 's Middags naar mijn kamer in het hospital om in te pakken en om 22.30 uur naar het vliegveld waar om 1.00 uur mijn vlucht naar Brussel vertrekt.

Ik kom daar om 7.50 uur aan en heb alle tijd om met de trein in Eindhoven te komen waar Mary mij met de auto afhaalt. Na vijfenhalve week ben ik weer thuis en kom tot de conclusie dat dit een heel voorspoedige en nuttige reis is geweest die mij motiveert om met dit werk voor de Stichting Thomas Bouwprojecten door te gaan. Hopelijk inspireert dit verhaal u om ook uw steentje bij te dragen!

Hans Schiebroek
Projectleider

FRANCISCAN SISTERS OF ST.JOSEPH-CHENNAI

Priority List – October 5, 2009

Major Projects

1. Gangapur City	-	3 Class rooms
2. P.T.Parru	-	8 Class rooms
3. Srikalahastri	-	6+6 Class rooms
4. Okkur	-	1 Floor –School Building
5. Pathiavaram	-	Extension of Boarding
6. Perumalpalayam	-	Extension of Boarding
7. Dhamaracherla	-	8 Class rooms
8. Olagadam	-	5+5 Class rooms
9. Budalur	-	6 Class rooms
10. Pandarakulam	-	Boarding

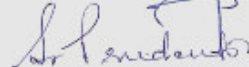
Minor Projects

1. Perambalur	-	Steam Cooking - Boarding
2. Cheyyar	-	Dining Hall for Girls
3. Kamalapuram	-	5 Toilets
4. Srivaikundam	-	Toilet Building
5. Vandavasi	-	Compound Wall + Bathroom platform

Sr.Rita Michael

Sr.Prudentia

Vacature

Het secretariaat van het bestuur van de Stichting Thomas Bouwprojecten is al ruim zes jaar in handen van Adriaan de Bot. Conform onze statuten moet hij helaas aftreden. Mocht u iemand weten die zich wil inzetten voor de kinderen in Zuid-India dan horen wij dat graag.

